

ŽUŽUKINA DECA

Ispuzao je Žužuka ne ispod zelenoga lista, već ispod izraslog nokta nožnog palca mrtvaca koga behu sahranili dve nedelje ranije. Provuče se Žužuka kroz pukotinu rđavo sklepanog kovčega, prodenu se među grumenjem lepljive ilovače i izbi na površinu. I stoji tako snažan, celovit, kao da je sav hitinom prekriven, niskog čela, sa isturenom vilicom. Može da pregrize šta mu se hoće.

Zaposlio se za prvo vreme u drvnoprerađivačkom kombinatu kao mašina za obradu drveta. Sa desne strane propušta on balvane kroz čeljusti, a na levoj oni već kao daščice iskaču. Jedino što raste gomila strugotina, prvo do pojasa, a potom su već radnici morali lopatom da ih razgrću.

No posle izvesnog vremena, dade Žužuka otkaz. „Ne mogu više, sve mi odzvanja u ušima“, saopšti on zbunjenome majstoru.

Razlog je bilo nešto drugo. Žužuka se oženio. Žena mu je bila lepa, suvonjava, na jeziku oštra kao šilo, a tek tašta – prava nazubljena testera. Pokušala je ona u početku Žužuku da načne, no on se pokaza tvrd orah, a njoj sve čelične krunice iz usta poispadaše. Tad se i sam Žužuka ustremi na nju i istruga od nje tri hoklice. Od jedne tašte dobi cele tri hoklice.

Naravno, susedima je to privuklo pažnju. Gde je nestala stara žena? Otputovala. Kuda je otputovala? Dođoše iz milicije. Dva milionera i islednik. Sede na hoklicama. Sva trojica poteški, tašta pod njima samo škripuće. Odoše praznih šaka.

Odmah potom, ne gubeći vreme, stadoše Žužuka i žena mu da testerišu, stružu i buše. Žužuka pravi decu, a žena im buši očiće, nosić, usta i uši. Napraviše čitavu vojsku.

Porasla su deca otad. I sad, kud god da pogledaš: po dvoje-troje njih na ulici, svi četvrtasti, sa ravnim potiljkom, drvenim pesnicama i moderno obučeni: u trapezastom sakou i vrećastim pantalonama. U mercedesu baš takvi sede. Baš ti hodaju po restoranu. Pucaju iz pištolja jedni na druge – sve su to Žužukina deca. Iz njih i ne teče krv, već sok od šargarepe.

KRICI BOLA

Bili jednom Krici Bola. Progonili su me celog života, najviše su se čuli uveče.

Najzad ne izdržah:

– Umuknite, Krici Bola! Ne date mi da spavam! Ni zalogaj od vas ne mogu da progutam.

Postideše se, očito, Krici Bola. Postade tako tiho da se začuše udarci palica mučitelja.

DOLAZAK

Došla je u grad Sonipraskubinihahinijaha. Ona sama već je u centru, a rep joj još prolazi kroz gradsku kapiju. Razvukla se po svim ulicama.

- Kuda će ta kolona?
- Na berzu poslova?
- Da kupuje akcije?
- Odavno kolone nismo videli.
- Nisam ja kolona, takva sam, odgovara Sonipraskubinihahinijaha.

Najpre se protekla do parnog kupatila. Dugo je ulazila u kupaonicu. Glava joj već beše sva oprana, naparena i na ulicu pošla, a ostatak unutra – još se svlači. Osoblje se u panici rastrčalo po kupatilu. Prvo je zafalilo drvenih bačvica, a zatim i vode, sva se potrošila. Izmile rep iz kupatila sav nasapunjan, psujući na pasja kola.

Ogladne Sonipraskubinihahinijaha. Obiđe sve radnje, sve pokupi i pojede. Čak i so i šibice.

- Je li to ratno stanje?
- Sve je to Sonipraskubinihahinijaha.
- Otkud se samo stvorilo!
- Znamo, znamo kakva je Sonipraskubini... uh, ne možeš ni izgovoriti!

Opuste grad. Svi stanovnici sede kod kuće, ljute se. Dosadno Sonipraskubinihahinijahi samoj da mili.

Gleda, a iz poprečne uličice mili Barbuzomonožrinamamunija. Silno se obradovaše jedna drugoj. Pohitaše jedna drugoj u susret, čak se u prvi mah i zamrsiše: ispade nekakva Sonibarbuzopraskubinihahinijaha.

Začu vladar Oj tutnjavu i bat koraka. Ugleda ih kroz prozore dvorca. Uplašio se Oj da nisu – demonstracije, da nije – revolucija, ljudska prava, najzad. I posla na trg vojsku i tenkove.

Momentalno se Sonipraskubinihahinijaha i Barbuzomonožrinamamunija rasuše na slova. I svako se slove otkotrlja koje u mehanizam tenka, koje u glavu vojnika. I sve tamo pobrka. Uništiše armiju.

Oj se načisto isprepada i pobeže, možda, u Ameriku. Građani, istina, nisu ni primetili. Kao i svugde, gledali su samo svoja posla.

A S. i B. ponovo se sastaviše i pođoše iz grada. Kako da ostanu tu gde su imena Tah, Bah, Trah i slična, i svi su navijeni i svi žure, kao da će im mehanizam svakog časa stati.

Razvukoše se Sonipraskubinihahinijaha i Barbuzomonožrinamamunija po zelenim brežuljcima, što vode u daljinu pod plavim nebom, prevučeni tankim slojem dima. Idu s jednoga brežuljka na drugi i međusobno razgovaraju. Čuje se jedino tutnjava, kao da odlazi velika oluja.

LIONEL SA NAOČARIMA

Nađe kišna glista komadić stakla razbijene boce i dopuza na univerzitet, pravo u amfiteatar.

– Kakav li je to ljigavi dugajlija? – pitaju.

– Ja sam Lionel sa naočarima.

– Baš je smešan! – nasmejaše se.

Profesoru se, međutim, to nije dopalo.

– Kakvo je to glupo smejanje! Molim strana lica da napuste amfiteatar.

Ne zbuni se Lionel, već fino upuza u jabuku koju studentkinja pokraj njega beše izvadila. „Pardon“, reče. Čitavo predavanje presede u susetkinjoj jabuci, grickajući nauku.

Tako krišom odsluša cele studije. Kod sudenata se uvek ponešto nađe: kruška, narandža ili breskve. Postade učen, debeo – pravi docent.

Jedanput se tako osmeli da uspuza za katedru te razveze naširoko i nadugačko.

– Ko je to? – pitaju.

– Novi profesor, Lionel sa naočarima.

– A šta predaje, koji predmet?

– O digestivnom traktu crva i uticaju pesticida na evoluciju.

Ili pokrene diskusiju na temu „ZMIJE – NAŠI PRECI“. Postade popularan, izabraše ga za rektora. Šta fali? Rektor kao rektor: ćelav i sa naočarima. Obavezno drži na stolu rumenu jabuku.

Gleda nešto rektor: univerzitetski voćnjak neuredan, voćke polomljene, jabuke obrane.

– Odmah da ste mi pozvali baštovana.

Dosetiše se studenti momentalno – mora da je zbog jabuka. Nastade nezadovoljstvo, stade se širiti po hodnicima, po zgradama.

Došao je baštovan i dugo je u predvorju noge otirao. Uđe u kabinet, a tamo za masivnim stolom rektor seva naočarima. Ljut je.

– Jabuke se ne trgaju, studenti se rasteraju.

Onako postiđen, baštovan ga nije odmah dobro video, no kad shvati s kim razgovara, prenerazi se. Istrča iz kabineta. Okružiše ga studenti.

– Pa šta je? Kako je? Da organizujemo protest da nam se omoguće naše jabuke?

– Treba u štrajk!

– Kakav protest! Kakav crni štrajk! – viče baštovan – Vama je rektor kišna glista! Zar ja da ne poznam crva!

– Kakav crv? Otkud sad crv?

Nadiže se vika, zbrka, pobuna. Upadoše studenti u rektorov kabinet. Prepade se Lionel, skliznu s fotelje, stade puzati prema prozoru. Prsnu staklo, a Lionela u gužvi zgaziše izlizaikom patikom. Nisu ni primetili.

Sutradan ujutru imenovan je novi rektor, bivši prorektor. Dozvolio je studentima da beru jabuke. Treba ipak ostaviti neke studentske slobode.

SKOČNI GUGA

Pijavice, punoglavci ganjali Gugu po ribnjaku celom; dosadi to njemu.

Iskotrlja se iz žabokrečine na suvo. Zakotrlja se po livadi, mokatrag u travi, što dalje od dečje cike.

Leži Guga na suncu, greje se, češka svoj polučupkavi stomačić. A pokraj njega dače za pripadnike vlade. S one strane ogradâ – teniski tereni. A otuda samo lup-lup, ćuš-ćuš.

Prelete preko ograde teniska loptica i bućnu u ribnjak. Nakačiše se na nju pijavice, zapištaše i odvukoše je na dno. Istrča iz kapijice ne tako mlad čovek u belom šortsu, poduhvati Gugu ispod stomaka, baci ga uvis. Bez razmišljanja, posla ga reketom preko ograde.

Leti Guga iznad vladine mreže tamo-amoo, tamo-amoo. „Nemaju blage veze o igri“, misli, „a ovamo, adidas patike, loptice iz limenki same iskaču – sve sâma maska!“ Neko odigra visoki lob i Guga se otkotrlja u svlačionicu.

Izašao iz svlačionice Guga u belo majici i šortsu. Onako okrugao, samouveren, svi odmah pomisliše: novi trener.

Skače novi trener po terenu, svakog uči, daje drugima prednost, ne zna za umor.

Trude se neznajše, preznojavaju se, jednako im ne ide. Tako i vremešni dostojanstvenik udari, samo ne lopticu, već trenera. I polete Guga visoko, visoko, ulete kroz prozor ministarstva, otkotrlja se u kabinet.

A tamo, svi okrugli, kotrljaju se iz kabineta u kabinet, šušljaju papirima, odlučuju o važnim pitanjima, a nikome nije ni na kraj pameti da su sve to – teniske loptice. Treba njih reketom po zadnjici...

Sad Guga odmara na vladinoj dači, u šezlongu pokraj bazena, češka polučupkavi stomačić i uzdiše. Priseća se, sigurno, kako su ga u žabokrečini ganjali pijavice i punoglavci preko celog ribnjaka.

Izvornik: Генрих Сагзур, Летящий и спящий, Новое литературное обозрение, Москва, 1997.

*(Sa ruskog prevela **Dragana Miljević**)*